

tjener vel ogsaa her Opmærksomhed, at Regeringen i de af den fremlagte Forslag baade tidligere og nu — altsaa ogsaa efter Landstingets Behandling af Sagen i 1894 — bestemt har holdt sig til, at Sagen kun skal angaa Højtidsofferets Afløsning.

Men maatte det nu i Genhold til det fremførte erkendes, at det i alt Fald kan være tvivlsomt, om Bestemmelse angaaende Accidensernes Afløsning her bør træffes, saa forekommer det Mindretallet, at der under alle Omstændigheder ikke er anført nogen som helst Begrundelse fra Flertallets Side, hvorfor man da ikke maa tage Højtidsofferets Afløsning som en Sag for sig. Alle ere enige om det heldige i, at dette afløses; paa mange Steder i Landet er Afløsning fket; Lovforslaget gaar kun ud paa yderligere at lette og fremme denne Afløsning ad frivillig Vej, og der foregribes intet for Fremtiden ved, at Højtidsofferet paa flere og flere Steder affattes. Mindretallet kan derfor ikke se rettere, end at det vilde være besynderligt at lægge Regeringens Forslag helt til Side, fordi det videre, som man yderligere ønskede, ikke nu maatte kunne naas.

Medundertegnede Raben, der i Rigsdagssamlingen 1893—94 var Medlem af det Landstingsudvalg, der var nedfat i Anledning af nærværende Lovforslag og den Gang — om end ikke uden Betænkelighed — stemte for, at Afløsning af Accidenser medtoges, er siden den Tid, ved nærmere Overvejelse, mere og mere kommen til den bestemte Overbevisning, at Afløsning af Højtidsofferet i høj Grad vil vanskeliggøres, naar Afløsning af Accidenser tages med, og da jeg anser Højtidsofferets Afløsning for meget ønskelig og langt mere paatrængende end Afløsning af Accidenser og tilmed tror, at denne Reform lettere vil kunne gennemføres, naar Loven alene kommer til at omfatte Højtidsofferet, har jeg fuldt ud kunnet slutte mig til Mindretallets Motivering.

Ved Regeringsforslagets enkelte Bestemmelser gør Mindretallet følgende Bemærkninger:

Mindretallet skal foreslaa de to sidste Linier af § 3 udeladte, da dens Gennemførelse i enkelte Tilfælde vilde kunne føre til Uret imod offerberettigede Lærere.

Lovforslagets § 4 tillægger de offerberettigede i et Sogn Ret til at kunne forlange Højtidsofferet afløst, naar de alle ere enige derom. Medens Bjerre og Raben fuldt kunne slutte sig hertil, har Bestemmelsen hos det tredje Medlem af Mindretallet (Hansen) vaakt nogen Betænkelighed, fordi et saadant Kravs Fremsettelse fra de offerberettigedes Side i det enkelte Sogn let vil kunne blive lagt urigtig ud. Det vilde efter dette Medlems Opfattelse være rigtigere overalt at gøre Højtidsofferets Afløsning til Pligt; men da Paragraffen dog betinger Afløsningen af, at alle de offerberettigede i Sognet, saavel Præst som Lærere, forlange Afløsningen, kan ogsaa dette Medlem slutte sig til Bestemmelsen.

Hvad angaar Bestemmelsen i § 6 om en mulig 10-aarig Revision af Afløsningen og i § 3 om Afløsningens Fastsettelse med et Tillæg af en Tiendedel til det i det sidste Tiaar ydede Gennemsnitsbeløb af Offer, da er det formentlig ønskeligt, at Afløsningen, hvor den finder Sted, i Reglen er endelig og ikke senere kan omgøres. Netop derfor finder Mindretallet det rimeligt, at det sidste Tiaars Gennemsnitsbeløb forøges med $\frac{1}{10}$, fordi ved Afløsningen al fremtidig Forøgelse af Ofret ved Befolkningens Tilvækst er affaaren; det Beløb, som et saadant Tillæg af en Tiendedel udgør, vil i Reglen ikke være betydeligt, og det forekommer overhovedet Mindretallet naturligt ved en Rettigheds Afløsning og Omdannelse at gaa til den for den berettigede gunstigste Afgørelse. Ved Siden heraf kan det ikke nægtes, at der kan være Steder, hvor Forholdene ere saa særlige, at en senere Omgørelse af Opgørelsen kan være rimelig, men dette vil være rene Undtagelser. Det maa derfor med Lovforslaget stærkt betones, at dette kun er under særlige Forhold, og Bestemmelsen maa derhos formentlig være den, at det er samtidig med Afløsningens Foretagelse, at det vil være at bestemme, om Revision skal finde Sted eller ej. Træffes Afløsningen